

21

GLASILO CUDV DOBRNA

KAKOVOST NAŠEGA DELA

Cilj delovanja centra že desetletja ni samo varstvo in zaščita uporabnikov, ampak izvajanje čim bolj kvalitetnih storitev, ki so nudene tako, da se z njimi povečuje zadovoljstvo uporabnikov in izvajalcev storitev.

V številnih dokumentih je zapisano, da je za kakovost storitve pomembno ustvariti ustrezne pogoje za delo zaposlenih, zadostno število ter dobro motiviran in razvojno usmerjen kader, ki bo nenehno izboljševal sistem nudenja pomoči in podpore uporabnikom.

Za ustvarjanje ustreznih pogojev je za nami dobro leto in pol prilagajanja novim bivalnim pogojem kot tudi prilagajanje bivalnega okolja potrebam vključenih uporabnikov in zahtevam dela. Postopoma in vztrajno se zapolnjujejo kapacitete centra in širi materialna oskrba za življenje in delo.

Tako center učinkovito sledi ciljem, ki so usmerjeni v višjo kvaliteto bivanja in širitev dostopnosti storitev tako za otroke kot tudi za odrasle uporabnike.

Z večanjem števila vključenih uporabnikov se postopno povečuje tudi število zaposlenih in ustrezno usposobljen kader. Priznано število zaposlenih pa z vidika predpisanih standardov in normativov izvajanja socialnovarstvenih storitev že vrsto let zaostaja. Tudi stroka je potrdila, da bi izpolnitev sedanjega predpisanega normativa minimalno zadoščala le ob pogoju, da so vsak dan prisotni vsi zaposleni, kar pa v praksi skoraj nikoli ni doseženo. Organizacija dela s premalo kadra tako preveč obremenjuje usposobljen kader in velikokrat omogoča izvajanje nalog le v najnujnejšem oziroma srednjem obsegu. Stalno povečana obremenitev pa se posledično vrača tudi kot negativni dejavnik kakovosti dela tako na ravni medsebojnih odnosov in komunikacije kot tudi na ravni prilagojenosti opravljanja storitve potrebam uporabnikov.

Glede na nezadostno število zaposlenih je kakovost dela oziroma izvajanja storitve tudi pri nas nujno pogojena s preobremenjenostjo kadrov. Od večine se pričakuje in zahteva stalna pripravljenost za dodatne obremenitve, prevzemanje novih nalog in povečan obseg dela brez možnosti dodatnega plačila ali nagrade (zlasti v zadnjih mesecih) kot pomembne stimulacije za dobro opravljanje dela.

In kaj storiti?

Rešitev je lahko le v zaposlenih, v nas samih, tistih, ki svoje poslanstvo doživljamo in sprejemamo kot osebni prispevek k razvoju. Potrebna je le še vrsta različnih podpor, ki sproščajo željo po ustvarjalnosti in inovativnosti za doseganje dobrih rezultatov in uspehov, ki ženejo naprej.

Preprosto? Ne! Potrebno je nenehno iskanje in aktivno sodelovanje vseh.

Jožica Grubelnik,
direktorica

ZABAVA POD KLOBUKI

Že kar nekaj časa je od tega, zato tudi spomin ni več najbolj svež. Vem, da je moralo biti nekje proti koncu šolskega leta 2007/2008. To je bila zabava ob zaključku šolskega leta v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. Kako se je že imenovala? No, glede na to, da sem cel teden pred pričetkom zbiral različna pokrivala in jih potem še približno 14 dni vozil v prtljažniku avtomobila s seboj (to sem seveda ugotovil šele, ko sem hotel naložiti nekaj vezov hmeljnega napitka za s seboj na morje) in glede na to, da so med pokrivali prevladovali klobuki, je morala biti to Zabava pod klobuki. Bilo je kratko, toda sladko. Vstopnina na samo prireditev je bila simbolična. Vsak obiskovalec je moral s seboj prinesiti eno naglavno pokrivalo. V primeru, da ga ni imel, si ga je lahko na hitro izdelal ali si ga izposodil tudi v »klobučarni«, ki sta jo pred Centrom na črno in brez dovoljenj pristojnih oblasti odprli ga. Ditka in ga. Karmen. Tisti, ki so se s pokrivali zelo potrudili (tukaj moram pohvaliti vse skupine, ki so izdelale res originalna in raznovrstna pokrivala), so sodelovali tudi v tekmovanju v različnih kategorijah pokrival oz. klobukov (največji, najmanjši, najbolj okrašen, najizvirnejši) in so bili za svoj trud tudi nagrajeni s

praktičnimi nagradami, primernimi za vroče poletne dni.

Sama prireditev in program sta dobro uspela (nekateri so bili vmes celo tako »dobrovoljni«, da so leteli tudi klobuki po tleh).

Po scenariju, ki ga je povezovalc programa na generalki približno 10 krat obrnil, 20 krat prečrtal in še nekajkrat spremenil, so se na odru telovadnice v Centru zvrstili: gospa Jožica Grubelnik, direktorica CUDV Dobrna, za pevske, plesne in instrumentalne vložke pa so poskrbeli otroci, mladostniki in odrasli v Centru, ki sodelujejo v treh različnih krožkih: pevski pod mentorstvom ge. Vesne Žagar in ge. Klavdije Rovar, plesni, ki ga vodi ga. Milena Oprčkal, ter instrumentalni pod taktirko g. Robija Klopčiča.

Nekdo iz občinstva je celo pohvalil voditelja in rekel, da je le-ta povsem zgrešil svoj poklic. No, meni se po pravici povedano ni zdel nič kaj posebnega in sem vmes celo razmišljal, da bi se morda bolje znašel kot duhovnik, kamor so bile menda usmerjene moje prvotne poklicne misli. Po pogostitvi ter izmenjavanju lepih želja za bližajoče se poletje je sledilo slovo naših varovancev ter njihovih staršev in ostalih sorodnikov. Na uradnem delu je bilo to vse. Nato je sledil še premierno neuradni del, ki so se ga udeležili zaposleni v Centru.

Plesali smo in peli pozno v noč ali morda že tudi v jutro, zahvaljujoč hišnemu ansamblu Duo račke +. Koliko parov je bilo na plesišču, se seveda ne spomnim, verjetno pa nas ni bilo veliko, kar je omogočalo izvajanje raznovrstnih plesno-umetniških gibov in različnih akrobacij in to brez posledic v smislu pohojenih nog, zvitih gležnjev itd.

Zabava je vsekakor uspela. Odšel sem proti domu, kjer so me od malih nog učili, da pošteni ljudje hodijo po svetlem domov, še danes pa se sprašujem, zakaj so me potem tako čudno gledali, saj je bilo sonce nenazadnje že zelo visoko na nebu.

David Stergar, vzgojitelj

P.S. Tisti dan sem celo uspel spakirati potovalko za strokovno ekskurzijo v Bosno, kamor smo se odpravili nekaj ur kasneje. Koliko bom imel snovi za pisanje šele o tem, glede na to, da bo vse skupaj trajalo dlje kot pa je bila zabava pod klobuki.

PIKIN TEDEN

Oddelek OVI III že nekaj let zapovrstjo praznuje praznik Pike Nogavičke. Da pa lahko preizkusimo vse Pikine vragolije, smo se dogovorili, da bo pikast kar celi teden. Najprej smo se seveda seznanili z literarnim delom Astrid Lindgren o legendarni Piki Nogavički. V knjigi piše, da se Pika oblači narobe (gumbi naj bi bili zadaj), da Pika sedi na mizi in je iz stola, pri čiščenju stanovanja si Pika natakne krtače in se drsa, glavo pa si umiva kar v škafu. Ooooo! Tale naša Pika! Naučili smo se, da je Pika najmočnejša

deklica, da ima dva živalsko dobra prijatelja, družbo pa ji delata še Anica in Tomaž, da njenih rdečih kitk in pegic na ličkah sploh ne omenjamo. Njene vragolije smo si ogledali tudi na video kasetah tik preden smo šli spat. Tako je bila Pika z nami tudi ponoči, ko smo se v sanjah igrali z njo v cirkusu, si ogledali knjižnico, se sprehodili na konjskem hrbtu po mestu in kupovali slastne »medikamente«. Seveda pa smo hoteli Piko Nogavičko videti tudi v živo. Prav zato smo kar dva dneva preživeli v Velenju na 19. Pikinem festivalu. Prvi dan sta nas spremljala Natalija in Miha in tako smo iz različnih materialov ustvarjali najbolj norčave izdelke. Drugi dan pa smo si z Mihom in Tatjano ogledali plesno predstavo, kjer smo spoznali luno, zvezdice, packe, grom, strelo in oblake. O plesni predstavi pa kdaj drugič.

Kaj pa te fotografije, ki jih vidite? Glavno vlogo na njih igrajo naši nagajivi špageti! Iz knjig in iz filmov smo izvedeli, da je Pika Nogavička pravi mojster v kuhanju. No, zdaj smo se želeli tudi sami lotiti takšne kuhe. Skupaj s Sonjo in Tatjano smo sestavili jedilnik za najbolj slastno Pikino pojedino. Na

našem seznamu je pisalo: za sladico pisana solata, za predjed nagajivi špageti in za glavno jed okrogle palačinke. Je z vrstnim redom vse v redu? Ah, Piki Nogavički bi se to zdelo sila smešno!

Teden nam je kar prehitro minil in samo upamo lahko, da bo prihodnje leto še bolj pikčast.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

BAŠKA OVI III

Prišlo je težko pričakovano letovanje na otoku Krku, v prečudovitem kraju Baška. V ponedeljek zjutraj smo preverili vso opremo, ki nam bo služila za letovanje. Vzeli smo še nekaj toplih oblačil, saj je kazalo, da vreme ne bo najbolj toplo, in se odpravili z avtobusom proti Krku.

Ob prihodu je bilo treba najprej preveriti Temperaturo vode.

Brrrr, pa je res mrzla!

Ampak mi se nismo dali in si namesto kopanja na drugačen način popestrili dopust.

Se spoznavali z morskimi živalmi.

Se učili o rastlinah, kaktusih.

Lovili ribice in jih nato izpustili.

Spoznavali "morske" jame.

Nabirali školjke.

Se povzpeli na najvišjo točko nad Baško.

Čeprav vreme ni bilo za kopanje, smo teden preživeli zelo razgibano.
Se že veselimo naslednjega dopusta!

Seznani smo se z zelo zanimivo skulpturo. Najprej smo mislili, da so na teh stebrih nalepljene školjke. Ko smo si stvar pogledali od blizu, smo videli, da se na te stebre lepijo žvečilni gumiji. Postavljen je bil zraven kioska, kjer so pekli kebab. Zelo izvirno. Namesto, da bi vrgle žvečilni gumi na tla, ga raje prilepi na steber in tla bodo ostala čista.

Tanja Ramšak, razredničarka
Miha Sreš, varuh

KOSTANJEV PIKNIK

FOTOREPORTAŽA Z DNE 13. 10. 2008

1. DEJANJE: »Pred vsakim piknikom se je potrebno seveda najprej pošteno naspati in odpočiti!«

2. DEJANJE: »Predpriprave so zelo pomemben del kostanjevega piknika. Slike zgovorno pričajo o tem!«

3. DEJANJE: »Ko je vendarle nekaj kostanja pečenega, je čas za pojedino!«

4. DEJANJE: »Na kostanjevih piknikih se dogaja marsikaj; nekateri plešejo, drugi skrbijo za glasbo, tretji so za šankom, nekateri pridejo le v kontrolo.«

5. DEJANJE: »Ko ostanejo le še gostitelji je čas za ples ob ognju, pospravljanje in še kaj!«

6. DEJANJE: »Grupiranje strogo prepovedano; Posledice kostanjevega piknika.«

Polona Kuzman, vzgojiteljica
David Stergar, vzgojitelj

6. DRŽAVNE IGRE SPECIALNE OLIMPIADE MATP

Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna je v četrtek, 23. oktobra, organiziral 6. državne igre specialne olimpiade MATP. Dejstvo je, da se z dobro promocijo programa prilagojenih športnih aktivnosti-MATP vsako leto večja število tekmovalcev in ekip iz vse Slovenije. V četrtek, 23. oktobra, smo podrl rekord v zgodovini državnih MATP iger specialne olimpiade Slovenije. V celjski dvorani Golovec se nas je srečalo in družilo krepko čez 500 športnikov, njihovih trenerjev in spremljevalcev, organizatorjev prostovoljcev, častnih gostov, organizatorjev ter nenazadnje vseh prijateljev MATP-ja. Pomagalo nam je 100 sodnikov prostovoljcev s Fakultete za šport, Pedagoške fakultete, iz Društva joga v vsakdanjem življenju Celje in približno 35 prostovoljcev-delavcev CUDV Dobrna.

S programom MATP (motor activities training program) si specialna olimpiada prizadeva, da bi omogočila vsem športnikom ne glede na prizadetost ali oviranost vključevanje v družbo in uresničevanje lastnih potreb po športnem udejstvovanju in interesov v njej. Tako kot evropska družina držav gre tudi Slovenija po poti zagotavljanja enakih možnosti in enake obravnave športnikov specialne olimpiade s posebnimi potrebami. Dejstvo, da smo lahko nekaterim drugim državam za vzor, nam nalaga dolžnost, da pomagamo tistim v najbližjem sosedstvu in v svetu, ki tega ne zmorejo. S tem se bližamo idealu enakovrednosti in enakopravnosti športnikov specialne olimpiade na področju športnega udejstvovanja ter lepši in prijaznejši prihodnosti oseb s posebnimi potrebami z motnjo v duševnem in telesnem razvoju. S programom treninga motoričnih aktivnosti-MATP načrtno, strokovno in celostno vplivamo na mlade ali starejše generacije športnikov specialne olimpiade, na njihovo pozitivno doživljanje prilagojenih športnih aktivnosti in predvsem na zdrav, kreativen način preživljanja prostega časa in nenazadnje na boljšo kvaliteto življenja. Dejstvo je, da z MATP vplivamo na motorično učenje športnikov in posledično na razvoj tako finih kot grobih motoričnih spretnosti, spoznavanje osnovnih športnih pravil, spodbujanje zdrave tekmovalnosti, spoštovanje športnega obnašanja, strpnosti in nenazadnje na načrtno razvijanje spretnosti za vključitev v širše socialno okolje.

Častni govorniki na državnih igrah so bili mag. Franc Hočevar, svetovalec predsednika RS za zdravstveno in socialno varstvo ter humanitarna vprašanja, Stane Rozman, podžupan MO Celje, Marjan Lačen, predsednik Specialne Olimpiade Slovenije, mag. Tine Kovačič, vodja tekmovanja in predsednik organizacijskega odbora iger, Dr. Tjaša Filipčič, predstavnica Pedagoške fakultete v Ljubljani, Tanja Princes, glavna trenerka za MATP pri SO. Kulturni program so s svojo plesno točko popestrili varovanci CUDV Dobrna in plesalke Plesnega Foruma Celje. Slovesno zaprisego specialne olimpiade je izrekla športnica specialne olimpiade Nina Notersebrg: «Pustite mi zmagati, če pa že ne morem zmagati, naj bom vsaj pogumna v svojem poizkus!» Po svečani zaprisegi je Jožica Grubelnik, direktorica CUDV Dobrna, slavnostno otvorila igre. Tekmovalci specialne olimpiade so se pomerili na 7. tekmovalnih disciplinah, in sicer v vožnji z vozičkom skozi tunel, trakove in čez oviro, v zbijanju žog s stožca, v podiranju kegljev, v metu na koš (elementi košarke), v brcanju žoge v gol (elementih nogometa), v elementih hokeja, v hoji oz. vožnji z vozičkom med količki.

Ob nastopih skoraj 160- tih tekmovalcev specialne olimpiade, ki so se pomerili na 7. tekmovalnih MATP postajah, je navijala nabito polna športna dvorana Golovec. Nekateri športniki z motnjo v duševnem in telesnem razvoju so na teh državnih igrah MATP postavili osebne rekorde. Njihovi naporji so bili poplačani! In prav vsak, ki je dobil bitko proti lenobi, je bil zmagovalec. Dobljena bitka proti lastni lenobi jim daje zaupanje vase, samospoštovanje, samopotrditve, samozavest in predvsem moč in pogum za nove športne podvige in nove dosežke v življenju.

Ne smemo pa pozabiti, da je poudarek na sodelovanju in ne na storilnosti oz. tekmovalnosti za vsako ceno. Ni slučajno, da je že Pierre Coubertain poudaril, da je važno sodelovati in ne zmagati. Seveda je na koncu tudi važno zmagati, vendar je pomen 6. državnih iger specialne olimpiade MATP ravno v druženju, srečevanju športnikov iz celotne Slovenije iz različnih socialno varstvenih zavodov, varstveno delovnih centrov, osnovnih šol s prilagojenim programom. Zmagovalci so namreč prav vsi športniki, ki opravijo nalogo na posamezni MATP tekmovalni postaji. Urška Žolnir in Peter Kavzer, priznana slovenska športnika, sta ob zaključku 6. državnih iger MATP specialne olimpiade podelila medalje in priznanja vsem športnikom specialne olimpiade. Eva Černe, pa je slovenskim specialnim olimpijcem zapela nekaj njenih uspešnic, med njimi tudi svojo zmagovalno pesem slovenske popevke.

mag. Tine Kovačič, vodja tekmovanja

PRAZNOVANJE JESENI

Sredi meseca oktobra smo v našem centru pozdravili приход jeseni in ga veselo praznovali kar tri dni. Začelo se je v ponedeljek, 13.10.2008, ko so popoldne pripravili kostanjev piknik.

Ob uspešno zakurjenem ognju so najprej narezali kostanj, nato pa je glavno skrb za ravno prav pečeni kostanj prevzel »tovariš« David. V tem času so se otroci malo poveselili in nekateri tudi zaplesali. Ob sladki dobroti so si vsi veselo mazali roke in tako poskrbeli za site trebuščke.

V torek se je nadaljevanje praznovanja zopet odvijalo v popoldanskem času. Tokrat so otroci in mladostniki po skupinah okraševali, izrezovali in ustvarjali buče. Vsaka skupina s svojimi idejami, s svojimi načrti in svojimi bučami. Vsaka drugačna, a vsaka lepa.

In končno najpomembnejši dan, sreda, 15. 10. 2008. Tokrat je odpadel pouk in tudi delo v dopoldanskem času, saj smo se posvetili Tetki jeseni. Najprej smo po skupinah izdelali strašila, za katera smo si vse potrebne stvari nabrali že prej. Zopet se je pokazala ustvarjalnost vsake skupine in končni rezultati so bili res čudoviti. Vsi so se potrudili po svojih najboljših močeh in tako je nastalo dovolj strašil, ki bodo naš center obvarovala pred vsemi nepridipravi.

Po dobro opravljenem delu je sledila zaslužena malica, po njej pa je bil čas za posebno veselo nalogo, in sicer peko pite. Ker se v našem centru veliko trebuščkov rado sladka, je tudi veliko rok zavihalo rokave in začelo pridno delati. Eni so zamесili testo, drugi olupili in pripravili jabolka za nadev, tretji pito ali zavitek naredili, četrti pa so le preverili, ali se bo pita dobro spekla.

Sledilo je še zadnje dejanje, in sicer skupna razstava strašil na zelenici pred centrom. Tokrat je postavitvev strašil prevzel naš likovnik Silvo in jih uredil lepo po vrsti. Ves čas nas je spremljala glasba, ob kateri so se nekateri tudi zavrteli.

Vanja Sušec, razredničarka

EKOLOGIJA V CUDV DOBRNA

Naše geslo: Z UMETNOSTJO V EKOLOGIJO

V mesecu novembru 2008 smo v CUDV Dobrna imeli težave s pitno vodo. Laboratorijski rezultati so nas namreč opozarjali, da ni primerna za pitje. Tako smo bili primorani vodo iz pip nadomestiti z vodo iz plastenk. Že po prvem tednu pa smo opazili, da se naše vreče za smeti kar prehitro napolnijo. Začeli smo razmišljati ...

Ugotovili smo, da bi lahko plastenke koristno uporabili kot material v učnih delavnicah, hkrati pa bi spoznali pomen ločevanja odpadkov in pravičnega ravnanja z njimi.

Tri mesece smo jih pridno zbirali, jih razvrščali, zlagali v škatle, jih skladiščili in hkrati zbirali zamaške za našega novega sošolca Gašperja. Naš likovni pedagog je bil ves čas zelo skrivnosten in nam kar ni hotel povedati, kakšen izdelek bomo naredili iz zbranih plastenk.

Končno je prišel dan, ko smo se zbrali v delavnici z namenom, da iz plastenk naredimo skupni izdelek. Pričeli smo delati in kmalu je nastal čudovit pav.

Vesna Dolar, socialna delavka

JESENSKI ŠPORTNI DAN SKUPINE OVI III

V novembru nam vreme res ni bilo naklonjeno, zato smo se zadnji hip odločili, da organiziramo jesenski športni dan. Pri izbiri lokacije smo imeli pred očmi enega od pomembnih ciljev našega dne: biti čim dlje na svežem zraku in maksimalno izkoristiti naravne danosti okolja. Ob upoštevanju tega dejstva smo se v timu (fizioterapevt, učitelj športne vzgoje, varuh in razrednik) odločili, da prehodimo del poti do najvišjega vrha v naši občini. S tem smo želeli skrajšati potovalni čas z avtomobilom, učencem pa omogočiti čim več časa na svežem zraku. Izlet je bil načrtovan tudi z drugimi cilji, kot so opazovanje okolice (smerokazi, označene poti), opazovanje vremenskih pojavov (megla v dolini, sonce v hribih), utrjevanje ekološke osveščenosti (smeti se odnesejo v dolino) in spoznavanje narave v jesenskem času.

Pohod se je začel s pripravo že v centru. Kuharice so nam pripravile slastno malico, ki smo jo razdelili tako, da je vsak imel svoj nahrbtnik. Trdneje smo zavezali vezalke na čevljih, se opremili s pohodniškimi palicami in fotoaparatom. Pohod se je začel pri kmetiji Jurk v Strmecu nad Dobrno. Že po nekaj minutah hoda nas je čakal pohodniški izziv. Planinska pot je zavila strmo navzgor v gozd. Tla so bila pokrita z mokrim jesenskim listjem, tako da smo si razdelili učence glede na njihovo telesno pripravljenost. Nina, Bine in Vid so bili s fizioterapevtom Tinetom. V tej skupini je zgolj

Vid potreboval minimalno pomoč pri premagovanju zahtevnega dela poti. Ostala dva sta pot premagala brez pomoči, tako da je Tine lahko tudi fotografiral učence, kako se spopadajo z zahtevnostjo terena. Maja je hodila skupaj z učiteljem športne vzgoje Pavletom. Že ob pogledu na zahteven teren je Maja kar otrpnila in zato je moral Pavel napeti vse sile, da jo je vzpodbujal in ji nudi oporo z obema rokama. Tadej ima že na nezahtevnem terenu navadno težave z ravnotežjem, vendar se je ob varuhu Mihi brez strahu podal v strmino. Kljub temu, da je Tadej potreboval več počitka, ga je Miha tako pasivno kot verbalno uspešno vodil preko vseh skal. Na vrhu poti je ponosno povedal, da je dobro premagal ta del poti. Skale na poti niso bile stabilne, pot pa je bila zaradi dežja in odpadlega listja zelo razmočena, zato je tudi Jernej ta del poti prehodil skupaj z mano. Na vrhu nas je pot pripeljala do manjše jase, kjer smo zagledali klopcu. Medtem ko smo počivali, nas je grelo dopoldansko sonce, po dolini pa se je razprostirala megla. Ko smo si nabrali nekaj moči, smo se po gozdni poti odpravili naprej.

Med potjo smo se pogovarjali o gozdnih prebivalcih, učitelji smo zastavili kar nekaj ugank o tem ali onem drevesu, poslušali smo, katere živali so se že zbudile, vmes pa smo zapeli tudi pesmice. Po prijetni hoji skozi teman gozd nas je čakal še vzpon do planinskega doma na Paškem Kozjaku. Tam nam je prijazna gostilničarka prinesla čaj, kaj hitro pa smo spraznili tudi vsebino nahrbtnikov. Okusno malico smo pojedli na toplem jesenskem sončku, malo smo se še posončili in že smo se morali odpraviti nazaj, saj smo vedeli, da bomo za tisti zahteven del poti potrebovali še več časa kot prej. Vračali smo se čez travnike, mimo partizanskih grobov do zahtevne strmine. Zopet smo si razdelili učence, nato pa počasi sestopali. Največ težav je zopet imela Maja, ki se je bala že same strmine. Še dobro, da je bila primerno obuta, da ni prišlo do kakšne poškodbe. Tudi Jerneju je noga večkrat ušla iz nadzora, saj je listje zelo drselo. Tadej in Miha sta zelo počasi prestopala »gibljive« skale, Nina, Vid in Bine pa so prvi premagali strmino. Na koncu je Jernej našo hojo po zahtevnem terenu opisal takole: «Bilo je res težko, ampak nam je uspelo!» Res je, uspelo nam je predvsem zaradi tega, ker smo pri tako zahtevni poti poskrbeli za maksimalno varnost naših učencev.

V naravi se mladostniki počutijo zelo dobro in kar je najpomembnejše, v njej pridobivajo spretnosti, ki jih v telovadnici in drugih prostorih ne morejo. Zato smo veseli, da smo prečudovit jesenski dan maksimalno izkoristili.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

BILI SMO POVABLJENI NA OGLED KOŠARKARSKE TEKME

V hladnem novembrskem večeru, 18.11.2008, sta se skupini OVI III in OVI V odpeljali proti Polzeli. Na povabilo košarkarja Rajka Rituperja smo si ogledali tekmo med KK Savinjski Hopsi in KK Elektra Šoštanj. Že po poti smo se pogovorili, da so »naši« rumeni in da bomo navijali za njih. Z bučnim ploskanjem in glasnim vzklikanjem: »Polzela«. Ko smo prispeli, nas je pričakal hišnik, ki nas je prijazno popeljal kar mimo vrste do rezerviranih sedežev v prvi vrsti, tik ob igrišču.

Ob samem začetku tekme nas je prijazno pozdravil tudi uradni napovedovalec tekme. Tekma se je začela, naše vzdušje pa je postajalo vse bolj veselo, saj so naši povedli. Vses prvi polčas so vodili in tako so bile naše glasilke in roke temu primerno utrujene.

Ob premoru pa smo hitro zasedli igrišče in se poskusili v metih na koš. Absolutni zmagovalec je bil Jernej, ki je koš polnil tako pridno, da nismo uspeli več šteti njegovih zadetkov. Kljub temu da smo ves drugi polčas glasno navijali, je našim na koncu zmanjkal le en koš. Vseeno pa so nas košarkarji Polzele po koncu tekme povabili na parket, kjer smo naredili še skupinsko sliko in jim čestitali za dobro odigrano tekmo. Ura se je že bližala deveti, zato smo jo hitro ucvrli nazaj proti Dobrni. Z novo izkušnjo in nasmehom na obrazu smo se hitro preoblekli v pižame in sladko zaspali.

Vanja Sušec, razredničarka

MUHICE OSVAJAJO LUNO IN NAŠA SRCA

V času prazničnega decembra smo se v skupino OVI III odločili, da združimo ogled prazničnega mesta z novo dogodivščino. S pripravami smo pričeli že po kosilu in se s kombijem odpravili proti prestolnici. Učence smo spremljali Milena, Natalija, Miha ter Tatjana. Odločili smo se, da raziščemo še neznano področje. Še nihče od nas si ni ogledal 3D kino predstave. Kaj je to? Kako bo to izgledalo? Kaj bomo videli? Kaj bomo doživeli?

Kino dvorana, v katero smo se namenili, ni navaden kino. Ima namreč nekoliko nevsakdanjo oznako: XpanD X6D. Verjetno vam to ne pove veliko. To je 3D stereoskopski kino, ki ima posebne učinke, ki jih je moč doživeti na posebnih sedežih in v okviru dvorane vgrajenih elementov (veter, megla, dim, dež, bliskanje, pršenje, umetna svetloba, zračni sunek in še kaj). Da pa je bilo doživetje za nas še bolj popolno, je dvorana opremljena z vrhunsko zvočno opremo. Film je posnet v 3D verziji, zato smo imeli občutek, da predmeti in liki prihajajo s platna, kar so nam omogočala posebna 3D očala.

Film Muhice osvajajo Luno je vesoljska dogodivščina "tretje vrste". Kombinira misijo Apolla 11 na Luno s hudomušnim preobratom v zgodbi, v kateri spremljamo tri najstniške muhice, ki se po spletu okoliščin znajdejo na krovu vesoljskega plovila. Muhec Nejc že celo življenje sanja o potovanju v vesolje. Že od malih nog namreč poslušal zgodbe dedka Muharja, saj bi tudi on skoraj poletel v vesolje, ko so tja pošiljali še živali, a mu žal ni uspelo. Ko Nejc izve, da se pripravlja polet na Luno, je trdo odločen, da bo tja poletel z njimi. Za svojo pustolovščino pridobi tudi dva najboljša prijatelja (Njamsi in Bučko) in priprave na nepozabno dogodivščino se pričnejo. Seveda ne gre brez zapletov in srečnih razpletov. Film je sinhroniziran v slovenščino, zato smo se res živeli v zgodbo.

In če vprašate naše učence, kako se jim je zdelo, boste dobili naslednje odgovore: »Sedeži so kar tak delali« in že se vsi navdušeno zibajo sem in tja. Maja rada pove, da jih je ona v letalu pljunila (takrat smo bili vsi mokri), Jernej je občudoval raketo, s katero so muhice poletele na Luno, Tadej se je razveselil 3D očal, Nini so se najbolj vtisnili v spomin poletu muhic, saj so sedeži takrat kar »leteli« z njimi, tudi Bine ni mogel pozabiti premikajočih se sedežev, Vid se je čisto vživel v zgodbo, predvsem mu je bil všeč muhica Njamsi.

Tako je naša skupina tistega mrzlega decembrskega dne postala bogatejša za še eno izkušnjo.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

PRAZNIČNA VEČERJA OB SVEČAH

Tudi to leto smo se skupaj z našimi varovanci veselili prihoda treh za nas pomembnih mož: Miklavža, Božička in dedka Mraza. V sklopu praznovanj je pomembna tudi praznična večerja. Že kar precej časa pred predvidenim datumom smo se pogovarjali, kako jo organizirati in kako jo narediti malce "drugačno". Ideja je padla in vsi smo bili za praznično avanturo, ki smo ji dali tudi ime - družinska večerja ob svečah. Na ta dan smo se učiteljice preoblekle v kuharice in otrokom skuhale okusno večerjo. Za posladek smo imeli tudi torto in novemu letu nazdravili z otroškim šampanjcem. Ob soju sveč smo se tudi fotografirali. Varovanci pa so z božičkovimi kapami na glavi čutili našo povezanost in veselje. Bilo nam je lepo. Večer smo zaključili z mislijo, da je potrebno tako malo, da se imamo lepo in da so naši varovanci srečni ter nasmejani.

Vilma Božnik, razredničarka

DAN KNJIŽNICE

V tednu kulture smo se v oddelku OVI III odločili, da obiščemo krajevno knjižnico. S knjižničarko, gospo Branko Gal, smo se predhodno dogovorili za obisk. Tako smo se v torek, 10. februarja pri pouku pogovarjali o tem, kdo dela v knjižnici, kaj vse lahko tam vidimo, kako se obnašamo in kaj pomeni, da si knjigo lahko izposodimo. Ob prihodu nas je ga. Branka prijazno pozdravila in nam predstavila, kaj vse ponujajo police v knjižnici Dobrna. Izvedeli smo katere knjige najraje beremo, katere knjige so za otroke in najstnike in kaj berejo naši očetje. Po krajšem ogledu smo sedli v knjižni kotic in ga. Branka je predlagala, da bi skupaj prebrali pravljico o Zobovilki. Z zanimanjem smo poslušali zgodbo o drobni vili, ki nas uči, kako si je potrebno pravilno umivati zobke. Pravljičice je bilo kmalu konec in počasi smo se morali odpraviti. Gospe Branki smo se za gostoljubje zahvalili z darilcem in ji obljubili, da še pridemo na obisk.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

SVETOVNE ZIMSKE IGRE SPECIALNE OLIMPIADE V IDAHU 2009

Smo socialno varstveni zavod oz. Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna, kjer vzgajamo, izobražujemo in usposabljammo otroke, mladostnike in odrasle z motnjo v duševnem razvoju. Ena izmed dodatnih dejavnosti v našem programu je svetovni športni program specialne olimpiade.

Letošnje Svetovne zimske igre specialne olimpiade so potekale v Idahu v ZDA od 7. do 13. februarja 2009. Slovenijo je zastopalo 17 tekmovalcev, ki so nastopili v alpskem smučanju, smučarskih tekih in krpljanju. V ekipo se je uspelo uvrstiti tudi tekmovalcu iz našega centra, Aljažu Podjedu, ki je nastopil v teku na smučeh. Spremljal ga je njegov športni mentor in trener mag. Tine Kovačič, ki je bil tudi fizioterapevt slovenske delegacije.

Tekmovanje v nordijskih disciplinah je potekalo v Sun Valleyu, mondenem zimskem letovišču Idaha, kjer imajo svoje vikende in vile tudi največje svetovne zvezde, kot so Arnold Schwarzenegger, Steven Spielberg, Jamie Lee Curtis, Bruce Willis, Tom Hanks, Demi Moore in drugi. Deležni smo bili obilice snega in sončnega vremena, zato tudi ime doline Sun Valley. Na vseh uradnih treningih je Aljaž pokazal dobro kondicijsko pripravljenost in se kljub hudi svetovni konkurenci že v kvalifikacijah uvrstil na prvo mesto. V samem finalu pa se je Aljaž v enakopravnem športnem boju pomeril s sebi enakimi in v teku na smučeh na

50 in 100m osvojil zlato medaljo in je tako eden od najuspešnejših športnikov, ki je prispeval k osmim skupnim zlatim medaljam slovenske ekipe. Za naše delo je Aljažev uspeh veliko priznanje, zanj pa nova priložnost, da se je v hudi svetovni konkurenci izkazal kot dobro pripravljen športnik s posebnimi potrebami, ki z rednim treningom premaguje številne ovire in vlaga smiseln napor in trud za čimboljše rezultate na svetovnem nivoju. Konstruktivno, usklajeno sodelovanje vseh v slovenski ekipi, tako športnikov, trenerjev kot vseh ostalih, je bil odličen zgled, da znamo, zmoremo in hočemo sodelovati in ponovno združiti moč in energijo pri tako zahtevnih podvigih, kot so najvišje stopničke na svetovnih zimskih igrah specialne olimpiade. Hkrati s ponosom ugotavljamo, da je Aljažev uspeh na zimskih svetovnih igrah specialne olimpiade dober pokazatelj zdravja in kvalitete življenja uporabnikov v CUDV Dobrna, saj se na ta način lahko primerjamo z vodilnimi ustanovami na področju športa oseb z motnjo v duševnem razvoju.

Na ljubljanskem letališču so slovenske tekmovalce čakali njihovi domači, trenerji, sošolci, člani interdisciplinarnega tima ter seveda starši, prijatelji in znanci. Navdušenja, čestitk in solz sreče ni manjkalo, zbranim pa sta čestitala tudi sekretar Zveze za šport invalidov Slovenije-Paraolimpijski komite Igor Malič in mariborski župan Franc Kangler. Aljažu so sošolci, prijatelji, učitelji priredili velik sprejem v šolski telovadnici centra, kjer mu je kot prvemu izrekla prisrčno dobrodošlico in čestitke Jožica Grubelnik, direktorica CUDV Dobrna. Zbrane je nagovoril tudi Martin Brecl, župan Dobrne, ki je Aljažu in njegovima trenerjema Pavliju Kuraltu in Tinetu Kovačiču izrekel čestitke. Na sprejem so prišli tudi Aljaževa mamica Damjana in oče Andrej ter dedek, ki so bili ponosni na njegove športne uspehe, saj se lahko pohvali, da je eden od najboljših športnikov – specialnih olimpijcev, ki se je kar z dvema zlatima medaljama vrnil s svetovnih iger. Ni slučajno, da je že Pierre Coubertain poudaril, da je važno sodelovati in ne zmagati. Seveda je na koncu tudi važno zmagati, vendar je pomen svetovnih iger specialne olimpijade ravno v druženju športnikov z vsch delov sveta.

mag. Tine Kovačič, vodja izmene

ZIMSKI ŠPORTNI DAN NA ROGLI, - 26.2. 2009

Zimski športni dan za vse uporabnike Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna smo tudi letos organizirali na smučarskem centru Rogla. Letošnja zima je za razliko od prejšnje postregla z ogromno snega, zato je športni dan potekal razmeroma pozno v zimskem obdobju, konec meseca februarja.

Vremenske razmere so bile za sankalce, smučarje, pohodnike, smučarje tekače in krpljarje razmeroma neugodne, kljub temu pa smo z veseljem odrinili zimskim aktivnostim naproti.

Nekateri srečneži so se pa poleg zimskih radosti preizkusili še v športnem plezanju v plezalnem centru hotela na Rogli. Po nekajurnem potepanju po snežinah Pohorja smo se utrujeni in prijetno zaspani vrnili v dolino.

Za sodelovanje, podporo in neizmerno prijaznost pri organizaciji in brezhibni izpeljavi zimskega športnega dne se vsem sodelavcem iskreno zahvaljujem in upam, da nam bo tudi v naslednjem šolskem letu zima naklonila toliko vneme in predanosti kot letos.

Pavel Kuralt, športni pedagog

ZIMOVANJE NA TREH KRALJIH

V torek, 10. marca, smo se po zajtrku vsi delavci in učenci iz skupin UŽD A in UŽD B, polni prtljage in raznovrstne opreme za radosti na snegu, podali na avtobus, ki nas je izpred našega Centra odpeljal na prav lepo zasnežene Tri kralje. Ko smo po približno uri vožnje prispeli do našega cilja, Doma Jakec na Treh kraljih, smo raztovorili avtobus in odšli na podstrešje, saj smo vsi nestrpno čakali na svoje sobe. Ker je bilo zunaj sončno vreme, smo se že pred kosilom podali na odkrivanje okolice, saj smo bili vsi zelo radovedni, kje se bomo lahko smučali in sankali. Tako smo že po kosilu neučakani pograbili sanke in smuči ter se polni elana podali na zasnežene poljane. Iz naše skupine so na sankah uživali fantje Dani, Boštjan in Igor ter dekleta Ina, Sabina in Vita. Luka in Vinko pa sta se po strmih smučiščih spuščala s smučmi. Ko smo se utrujeni vrnili v dom, nas je že čakala večerja, ki smo jo že vsi nestrpno čakali. Po večerji smo se stuširali, umili zobe, nato pa se še malo družili, klepetali in se igrali kar na hodniku pred našimi spalnicami. Tudi v sredo in četrtek nam je bilo vreme zelo naklonjeno, zato smo ga izkoristili z različnimi dopoldanskimi in popoldanskimi aktivnostmi na snegu. Nekateri so se sankali, drugi smučali, eni so tekali na smučeh, drugi so se preizkusili v krpljanju, spet tretji so se podali na krajši sprehod. Dolgčas nam res ni bilo. Po napornih dopoldnevih smo se morali po kosilu še malo spočiti, da smo si nabrali ponovne moči še za popoldanske radosti na snegu. Zvečer pa smo vsi od utrujenosti tako trdno zaspali, da nas do jutra sploh ni bilo slišati. V četrtek po kosilu nas je čakalo le še zadnje pakiranje in naše slovo od Treh kraljev, kjer smo preživeli tri zelo aktivne in nepozabne dni in kamor se bomo še kdaj vrnili.

Mateja Lipičnik, razredničarka

OD OTROK ZA MAMICE

Pravi starši, kar čudno se sliši,
ne rastejo za vsakim vogalom,
ne v vsaki hiši.
Pravi starši so strašno redki primerki,
podarjeni pravemu sinu ali pa hčerki.

Tone Pavček je hudomušno napisal pesem, ki je namenjena staršem. V oddelku OVI III se s pesmijo kar strinjamo, zato smo se odločili, da roditeljski sestanek v mesecu marcu posvetimo prav njim. Staršem.

Tako smo v petek, 6. marca, povabili starše na kratko kulturno prireditev. V začetku smo se dogovorili, da bo rdeča nit kulturne prireditve zahvala staršem, predvsem pa mamicam, ki v mesecu marcu praznujejo kar dva praznika. Nato so potekale intenzivne pevske, plesne in dramske vaje. V zadnjem delu priprav smo poskrbeli za dekoracijo razreda in izdelavo daril za mamice. Naša Milena je poskrbela za enotno garderobo za vse nastopajoče, katero sta z Binetom izbrala v eni od trgovin. Miha je pomagal učencem pri barvanju glinastih rožic za mamice. Natalija in Tatjana pa sta skrbeli, da so vaje potekale tako v dopoldanskem kot tudi v popoldanskem času. Glede na to, da so priprave potekale dobra dva meseca, smo zadnji dan bili že vsi na trnih, ali bo prireditev uspela. Starši so počasi prihajali v učilnico oddelka. Čas, da so se vsi zbrali, so izkoristili, da so z razredničarko in vzgojiteljico izmenjali nekaj pomembnih informacij, nato pa se je začelo. Razredničarka je vse lepo pozdravila. Povedala je, da je roditeljski sestanek sicer namenjen mamicam, vendar so otroci izredno veseli, da so se prireditve udeležili tudi očetje in sorojenci. Za uvod so nastopajoči (med katerimi so bili vsi učitelji in učenci) zapeli in gibalno predstavili pesmico o prijateljstvu. Sledil je venček ljudskih plesov ob spremljavi harmonike. Učenci so skupaj z vzgojitelji pokazali, da znajo zaplesati polko in valček. Maja je plesala z Mihom, Jernej in Nina sta se pri plesu zelo dobro ujela, Tadej se je spretno vrtel z Natalijo, Vid je užival ob plesalki Mileni, Bine pa je plesal s Tatjano. Jernej je nato recitiral pesem, v kateri se zahvali mamicam za ves trud in potrpežljivost, ki jo izkazujejo otrokom. Celotna skupina je nato povedala naslednjo pesem Toneta Pavčka:

Vsaka mama je prava mama,
dana za srečo in na veselje.
Prava in ena sama
za vse življenje.

Nato nam je zopet zaigrala harmonika in mi smo se zavrteli v ritmu Sankaške polke. Svojo točko je nato imel Jernej, ki je kratko, a jedrnato povedal nekaj besed o sreči. Zadnji verz pesmice je šel nekako takole: »... sreča je, če se delo dobro opravi in če imaš nekoga rad.« Temu je sledila dobro znana pesem Mi se imamo radi in zaključek naše prireditve. Razredničarka, ki je prireditev povezovala, je napovedala, da bodo otroci vsaki mami izročili še majhno pozornost, ki so jo sami izdelali. Tako je vsak učenec izročil mami glineno rožico in ji povedal, da jo ima rad. Tu se je orosilo prav vsako oko.

S tem smo zaključili naš skupni roditeljski sestanek. In kot je razredničarka dejala v svojem govoru na prireditvi, so se otroci skušali na njihov način zahvaliti staršem za veliko srce, v katerem je dovolj prostora za vse, za tople nasmeh, ki so jih deležni, in za odprte dlani, s katerimi vedno nekaj ponujajo.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

SKRBIMO ZA ČISTO BIVALNO OKOLJE

Bivalna enota je prostor, kjer preživimo velik del našega vsakdana. Bivalno enoto sestavlja kuhinja z jedilnico in dnevni prostor. V njej imamo glavne obroke – zajtrk, kosilo in večerjo. Poleg tega v njej preživimo deževne popoldneve in večere, se v njej igramo družabne igre, gledamo risanke ali druge oddaje po televiziji, poslušamo radio, ustvarjamo, se učimo in še kaj. Prav zaradi tega je pomembno, da je naš prostor čist in urejen, saj se le tako lahko v njem počutimo dobro. Vsak teden imamo na urniku čiščenje kuhinje. Poleg tedenskega čiščenja pa je potrebno naš bivalni prostor za prijetno bivanje tudi enkrat mesečno generalno očistiti. Ker je naš bivalni prostor velik, pri čiščenju sodelujemo vsi, vsak po svojih zmožnostih. Manjši člani skupine tako čistijo nižje elemente, stole in mize, večji in višji pa višje elemente, ki jih ne doseže vsaka roka. S skrbjo za čisto okolje lahko vsak od nas po svojih zmožnostih pripomore k boljšemu počutju celotne skupine, v sodelovalnem delu pa čutimo prijetno medsebojno povezanost in pripadnost oddelku.

Mateja Lipičnik, razredničarka

IZLET V VIPAVO

»Končno smo dočakali dan,« so bile besede varovancev skupine UŽD C, ko smo se s kombijem odpeljali na obisk Centra za izobraževanje, rehabilitacijo in usposabljanje Vipava.

Želja je bila še toliko večja, saj so vsi bili nekoč varovanci te ustanove.

Po nekaj urni vožnji se nam je na vrhu »rebernskih rid« odprl pogled na oblačno Vipavsko dolino. Vijugasta cesta nas je pripeljala do prvega večjega kraja Podnanosa, nato pa smo kmalu prispeli v Vipavo.

Varovanci so nestrpno in z velikim navdušenjem čakali na trenutek, ko so zagledali svoje nekdanje prijatelje in učitelje.

Sprejela nas je socialna delavka Lilijana Tomažič, ki nas je potem peljala do oddelka Institucionalno varstvo odraslih, kjer so prejšnja leta bivali tudi naši zdajšnji varovanci.

Spremljevalce pa je popeljala še po stavbi in nam predstavila njihov center.

Postregli so nam s kosilom in kavico,

nato pa smo se odpeljali še do VDC-ja, kjer so nas lepo sprejeli in z nami malo poklepetali. Zanimalo jih je tudi, kako so se njihovi nekdanji varovanci prilagodili novemu okolju.

Kmalu smo se morali posloviti in odpraviti proti domu. Bili smo malce žalostni, a hkrati tudi srečni, saj je bilo za nami druženje s starimi prijatelji.

Ob slovesu smo si obljubili, da se kmalu ponovno srečamo.

Ksenija Dolc, razredničarka

V NAŠ PARK SE RADI VRAČAMO

Ko se je zunaj komaj dobro prebudila pomlad, ko so se v travi prikazale prve cvetlice, ko je drevje začelo cveteti, smo tudi mi z delovno akcijo v parku pri starem zavodu pomagali naravi, da bo v pomladnih mesecih lahko dobro zadihala.

Vsako leto lokalna skupnost določi datum za čistilno akcijo. Zadnja leta imamo z določenim datumom slabe izkušnje. Ali nam zagode vreme ali se moramo prilagoditi programu aktivnosti, ki jih imamo vnaprej načrtovane. Zato smo v naš rokovnik vpisali svoj datum, nekaj dni pred veliko akcijo. Vse skupine so prejele vrečke, v katere so učenci pobirali smeti, grablje, s katerimi so grabili listje, samokolnice, s katerimi so pobrane veje vozili na večjo prikolico. Skupine starejših varovancev so pobirale večje veje in smeti okoli dreves v bližini ceste, mlajši pa so čistili in grabili listje okoli igrišča ter v notranjosti parka.

Ker zunaj še ni bilo »prave vročine«, smo se ob delu pogreli tudi s čajem. Naš park je po tem delovnem dopoldnevu spet dobil novo, svežo podobo, ki smo je vsi tako vajeni in zaradi katere se vanj vedno znova radi vračamo.

Bojana Lipičnik, vodja CUV otrok in mladostnikov

CICIVESELOŠOLSKI DAN

Petek, 17. aprila, smo v skupini OVI III nestrpno pričakovali. Za ta dan nam je Tatjana povedala, da bomo morali reševati čisto prave teste. Za šolskimi klopki je sedelo šest parov radovednih oči, ki so pogledovale v sveženj papirjev. Miha je resno povedal, da se ne prepisuje in da mora biti med reševanjem testa mir. Tatjana pa je vsakemu naročila, naj si vzame svinčnik, nato pa je razdelila teste. Vsi skupaj smo pogledali na uro in začelo se je. Najprej se je moral vsak od učencev sam podpisati na testno polo. Tatjana je povedala, da bo navodilo prebral eden od učencev, nato bo skušal vsak reševati nalogo zase. Vid je potreboval med reševanjem testa dodatno pomoč, zato se je Miha usedel poleg njega in mu naloge prilagodil njegovim sposobnostim. Bine, Tadej in Jernej so navodilo dvakrat prebrali, da je Tatjana ugotovila, ali ga prav razumejo, nato so lahko reševali sami. Nina je navodila poslušala in Tatjana ji je nalogo še enkrat prebrala, nato pa je sama povezala ali obkrožila pravičen odgovor. Tudi Maja ni imela večjih težav pri reševanju nalog, saj niso vsebovala pisanja, kar Maji povzroča nekaj težav.

Naloge so bile zabavne in čeprav jih je bilo za celo polo, smo jih rešili v pičlih 20 minutah. Učenci so se spomnili, da so takšne naloge že enkrat reševali pred dvema letoma. Jernej pa se je spomnil, da so takrat na koncu dobili tudi priznanja. Bo tudi tokrat tako? Seveda! Tatjana je na pohvale napisala ime in priimek in nato čestitala dobitniku za uspešno opravljen test. Vsi so ponosno sprejeli čestitke in se postavili pred fotografski objektiv. Slavnostni dogodek smo proslavili še v slaščičarni, kjer si je vsak lahko izbral »sladko pohvalo«.

Tatjana Lavrinc, razredničarka

Ribolov

Ribe lovim že tri leta. Na ribolov
hodi z menoj mama. Loviva v
transomovem ribniku. Za ribolov potrebujem
ribiško palico. Vsaka ribiška palica ima
silk, na katerem visi trnek. Ko pridem za
ribnik, odvijem silk in vžem v rebnik.
Le prej je treba na trnek dati vala. Jaz lovim
na prga. Prga je ribja hrana. Ko je trnek
potopljen v vodi čakam, da se štople
potopi. Palico hitro potegnem ven in
če imam ribo, na trneku visi riba.
Ker imam ribo naredim snanen
in vžem nazaj v vodo.

Leon Janšič

Mentorica: Brigita Kuder

PO POTI DO ADAPTACIJE PROSTOROV DNEVNEGA CENTRA CELJE

Dnevno varstvo otrok v Celju je od 1992 do sredine leta 2001 gostovalo na več lokacijah v Celju (na Pucovi, Ljubljanski in nazadnje Nušičevi ulici) z najemom prostorov Vzgojno- varstvenega zavoda Zarja in Vrta Anice Černejeve.

Trajnejšo rešitev smo v letu 2001 pridobili s selitvijo v prostore na Trubarjevi 55a. Stavba z zemljiščem je bila v tem času vpisana v zemljiški knjigi kot družbena lastnina s pravico uporabe Občine Celje. Z Nepremičninami Celje, takratnimi upravljalci, je bila julija 2001 sklenjena najemna pogodba za nedoločen čas. Pred preselitvijo dejavnosti so bila v poletnih mesecih na strošek centra opravljena nujna dela (preureditev sanitarij, glavnega vhoda).

V novembru 2002 je bila razpisana pisna dražba za nakup prostorov na Trubarjevi 55a. Republika Slovenija oziroma Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve je kot predkupni upravičenec vplačal varščino. Na podlagi kupoprodajne pogodbe, ki so jo maja 2004 sklenili Mestna občina Celje kot prodajalka, Nepremičnine Celje kot upravljalci in gospodarji, Republika Slovenija, MDDSZ kot kupec in naš center kot uporabnik in delni plačnik je bil izveden odkup teh prostorov v delih do novembra 2004. Odkupljena nepremičnina (stavba z zemljiščem) je od julija 2006 vpisana v zemljiško knjigo v korist Republike Slovenije.

Ker so obstoječi prostori le delno prilagojeni za izvajanje storitve in ne zadostujejo z vidika kapacitete in tudi potreb vključenih otrok, smo pripravili predloge in utemeljitve za potrebno adaptacijo in razširitev prostorov na tej lokaciji. V septembru 2007 je ministrstvo potrdilo predlog in se zavezalo k plačilu stroškov adaptacije in gradnje prizidka.

V letu 2008 je projektantska organizacija Studio List iz Celja pripravila projektno dokumentacijo in izvedla vse potrebne aktivnosti za pridobitev gradbenega dovoljenja, ki je bila izdano v mesecu septembru 2008.

V januarju 2009 je ministrstvo objavilo Javno naročilo za Rekonstrukcijo obstoječega objekta in gradnjo prizidka v Dnevnom centru Celje. Med številnimi ponudniki je bilo izbrano podjetje CM Celje, d. d., s katerim je ministrstvo podpisalo pogodbo za izvajanje gradbenih del.

Dela so se začela v zadnjem tednu maja in bodo predvidoma trajala 6 mesecev.

Za čas izvajanje del smo morali popolnoma izprazniti prostore in začasno preseliti našo dejavnost na drugo lokacijo. Pri iskanju namestitve so se aktivno in uspešno vključili zaposleni v tej enoti in tudi posamezni starši, vsi s ciljem, da izvajanje dejavnosti ostane v Celju ali njegovi neposredni bližini.

Prostore za polletno namestitev so nam prijazno odstopili v Domu sv. Jožefa, ki se nahaja na lepem in mirnem predelu Jožefovega hriba v Celju.

Jožica Grubelnik,
direktorica

OD ZUNANJE DO NOTRANJE BITI

Likovno - pedagoški projekt: Galerija Media Nox

V sredo, 8. aprila, so nas povabili na zanimiv likovni projekt v Mariboru. Iz našega centra so se delavnice udeležili Maja, Ina, Leon in Aljaž. Tokratna delavnica se je od drugih razlikovala predvsem vsebinsko, saj so udeleženci ustvarjali znotraj osmišljenega umetnostnega koncepta, skupaj s pravimi umetniki. Tudi sama razstava je bila pod vodstvom kustosa razstavljena v galeriji, ki je običajno rezervirana za t.i. visoko umetnost.

Maja, Ina, Aljaž in Leon so skupaj s prijatelji iz Dornave ustvarili veliko sliko z obrisi svojih teles. Med ustvarjanjem smo se posneli s kamero, nastali posnetek pa se je med razstavo predvajal preko poslikanega platna. Ustvarili smo tudi skulpturo iz različnih materialov, ki smo jo poimenovali Človek prihodnosti. Odprtje razstave je bilo 9. aprila v galeriji Media Nox v Mariboru. Udeležili so se je vsi sodelujoči, direktorica Jožica Grubelnik in vodja izmene Tine Kovačič.

Ina in Leon ustvarjata

Ina, Maja, Aljaž, Leon in vodja projekta Jasna Veber Zazula

Skulptura: Človek prihodnosti

Med izdelavo skulpture

Naša umetniija

Silvo Lavtižar, likovni pedagog

NAGRAJENI PIRHI NA 5. NATEČAJU VELIKONOČNIH PIRHOV 2009

Ko se približuje velika noč, v naših delavnicah začno nastajati razni glineni velikonočni pirhi. Tokrat smo tri takšne izdelke poslali tudi na natečaj velikonočnih pirhov v Galerijo Lična hiša v Ajdovščini. Strokovne komisije nas je nagradila z drugim mestom. Takšna pa je bila njena utemeljitev:

„Pirhi so trije, izdelani so iz šamotne pečene gline. Dva pirha sta domiselno izdelana z glinenimi reliefnimi vstavki v obliki kroga in fosilov nežnih barvnih tonov. Pirha tvorita eno celoto. Tretji pirh pa je v zemeljskih tonih in ima vrezan bel linearni ljudski vzorec. Pirhi so tehnično brezhibno izdelani, zato prejmejo 2. nagrado.“ Nagrade smo bili seveda zelo veseli.

Silvo Lavtižar, likovni pedagog

TEDEN KNJIGE

Tudi v našem zavodu smo na svoj način praznovali teden knjige. Že prejšnji večer smo se pred spanjem zbrali in prebrali ali pa poslušali pravljico. Naslednji dan je sledil obisk knjižnice, kjer smo se z našo knjižničarko Tatjano pogovorili o knjigah, knjižnici in pravljici, ki smo jo prebrali. V knjižnici nas je presenetil tudi pisar, ki je, oblečen v stara oblačila, pisal s čisto pravim peresom. Izkazalo se je, da je to naš Franci, ki tudi drugače zelo rad piše. Izvedeli smo, da so na tak način prepisovali knjige, preden so odkrili tiskarski stroj. Odločili smo se, da bomo tudi mi ustvarili knjigo, sicer samo eno, a zato toliko večjo. Zato smo obiskali likovni kabinet, kjer smo izvedeli še to, kako se tiska s tiskarskim strojem. Z različnimi likovnimi tehnikami smo ustvarili mnogo umetnin na temo pravljic, ki smo jih poslušali prejšnji večer. Iz vseh teh umetnin in fotografij dogajanja tega dne je kasneje nastala tudi naša knjiga. Knjige so res naše prijateljice in v naši knjižnici jih je mnogo. Toda nobena ni tako velika kot ta, ki smo jo ustvarili sami.

Silvo Lavtižar, likovni pedagog

GREM, SAMO SKAKAL NE BOM!

V ponedeljek, 16.03.2009, smo se ob jutranji kavici pogovarjali o tem in onem. Po naključju je pogovor nanese na konec tedna, ki je bil tokrat v znamenju Planice, saj je tam potekal svetovni pokal v smučarskih skokih. Začela se je porajati dilema o možnosti obiska, hkrati pa želja po ogledu skokov. Varovanci VDC ja so spraševali, kaj so to skoki, kdo skače, zakaj skačejo, kako dolgi so skoki ... Tema je postajala vedno bolj vroča in zanimiva. Po kratkem oklevanju sva se z vodjo VDC-ja Brigito opogumili in se odločili, da za manjši skupini varovancev v petek, 20. 03. 2009, organizirava ogled kvalifikacij. Kljub strahu peljati naše varovance v takšno gnečo, kot je običajna v Planici, je bil naš varuh Aleš takoj pripravljen za sodelovanje in pomoč pri organizaciji.

Začele so se priprave. Brigita je prevzela skrb za vstopne karte, Aleš je poskrbel za primerna oblačila, obutev in prevozno sredstvo, jaz pa sem poskrbela za varnost, saj smo si izdelali posebne izkaznice z imenom, priimkom in telefonsko številko. Bolj ko se je bližal čas odhoda, bolj smo bili nestrpni in polni pričakovanja, zato smo imeli v četrtek kratek organizacijski sestanek, na katerem smo se dogovorili, kako bo potekal izlet. Vsi smo se veselili, le Damjan je prišel do naslednjega zaključka: » Grem, samo skakal ne bom!«

Petkovo jutro se je pričelo z zavajajočim soncem, vendar je Aleš vztrajal, da si oblečemo vse, kar nam je pripravil prejšnji večer. Iz sob se je slišal smeh in razni komentarji o številu nogavic, ki jih je bilo potrebno tokrat obleči. Sledila je malica. Hrenovke namesto sadja - to je bila malica in pol. Ob 10. uri smo se odpravili proti Planici. Naš prvi postanek je bil po dobri uri in pol vožnje. Ustavili smo se na počivališču ob avtocesti, popili sok in se posvetovali, če gremo v pravo smer. Dogovorili smo se, da se do Planice ne ustavljamo več.

Zadnje kilometre so bili naši obrazi začudeni in ob količini snega smo onemeli; prvič smo ga namreč videli toliko. Zadnji kilometer proti naši velikanki smo se peljali po nekakšnem rovu, obdanem z dvema metroma snega.

Ko smo stopili iz avta, nam je takoj postalo jasno, zakaj imamo kape, šale, rokavice in dvojne nogavice. V Planici ni bilo prijaznega sonca z Dobrne. Pomalicali smo, popili sok in se odpravili na prizorišče. Naši pogledi so bili usmerjeni visoko v velikanko in komaj smo čakali na prvi skok. »UAU« so bile nato naše besede ob vsakem uspešnem pa tudi manj uspešnem skoku, saj smo bili enotnega mnenja, da so vsi, ki si upajo skočiti tako visoko, veliki junaki. Po poskusni seriji nas je že malo zeblo. Hitro smo se okrepčali in pogreli s toplim čajem. Po končani drugi seriji je bil čas za odhod domov. Malo utrujeni, pa vendar nasmejani, smo se vračali proti Dobrni. Veselili smo se namreč večerje, ki je bila, kot se za takšen dan spodobi, malo drugačna. Privoščili smo si pico. Po večerji smo bili tako utrujeni, da je bilo zadnje kilometre slišati le še zadovoljne vzdihljaje: »Samo stuširam se še, pa grem takoj v toplo posteljo«.

Zadovoljni in polni novih vtisov ter dogodivščin smo o Planici pripovedovali prijateljem, nato pa smo utrujeni zaspali, s tiho željo, da se prihodnje leto ponovno vrnemo pod našo velikanko.

Vesna Dolar, socialna delavka

OBISK ŽIVALSKEGA VRTA

Bilo je oblačno in hladno aprilsko jutro, sredi prvomajskih počitnic. Kljub slabšemu vremenu smo napolnili kombi, vzeli dežnike in se odpeljali proti Ljubljani. Po poti smo se pogovarjali o načrtih za današnji dan. Najprej je bil na vrsti obisk živalskega vrta in s tem obnovitev znanja o živalih. Ves čas vožnje smo pogledovali proti nebu in v mislih odganjali nakopičene oblake. Pa vendar malo pred Ljubljano ti nesramni črni oblaki niso več samo grozili, ampak so nad nas spustili ogromno količino

dežja. Ko smo prispeli do živalskega vrta, smo se spraševali, ali naj še malo počakamo, da bo prenehalo deževati ali pa naj kar odidemo v živalski vrt. Odločili smo se. Da bomo vstopili, saj nismo iz sladkorja. Izkazalo se je, da je bila odločitev prava. Sicer smo se na začetku morali kar pošteno potruditi, da smo poiskali živali, saj so se tudi one skrivale pred dežjem. Z zanimanjem smo opazovali kače in druge plazilce, ki so ravnokar dobile zajtrk. Vsi smo radovedno pogledovali skozi steklene kletke, le Zala nam je dala vedeti, da ji plazilci niso najbolj pri srcu. Kar sama se je odpravila proti izhodu. Ko smo tudi ostali stopili skozi vrata, smo presenečeni ugotovili, da dež le še narahlo rosi. Toliko bolj veseli smo nadaljevali s

sprehodom skozi živalski vrt. Videli smo res veliko različnih živali, najbolj pa so nas navdušile žirafe in opice, ki so nam pripravile celo predstavo. Tudi medved je bil vesel našega obiska in nas je še posebej lepo pozdravil, saj se je ob našem prihodu postavil na zadnje noge. Kaj kmalu smo ugotovili, čemu takšen lep pozdrav. Pravzaprav je bila to radovednost. Iz desne strani se je zaslislalo glasno rjojenje, tako da smo se kar malo spogledali. Ko se je le to ponovilo, smo se odločili, da je res potrebno videti še ostale živali. Ko smo prišli izza prvega ovinka, smo ugotovili, kaj nas je prepodilo. To sta bila tigra, ki so ju pravkar zadeli s puščico za uspavanje. Za razliko od tigrov pa so vse ostale zveri mirno počivale in se bolj kot ne skrivale. Proti koncu sprehoda smo si kar

nekaj časa vzeli

za morską leva, ki sta prav lepo plavala mimo nas. Sledil je še skupni posnetek, nato pa smo se ponovno odpravili proti kombiju.

Ker je Tomaž praznoval rojstni dan, smo se že prej domenili, da se bomo nekje na poti ustavili in se posladkali. Tako smo se odločili za postanek sredi poti, na Trojanah. Vsak se je posladkal s svojo najljubšo sladico: nekateri s kremnimi rezinami, drugi s čokoladnimi torticami in spet tretji z gibanico. Sladice so bile zares velike, prav takšen pa je bil tudi naš nasmeh vse do vrnitve v Dobrno.

Vanja Sušec, razredničarka

TUDI JAZ IMAM PRAVICO IMETI NEKOGA RAD

Naš Center je v mesecu aprilu gostil gospo Brigito Nojić, profesorico defektologije, ki je zaposlenim predavala o spolnosti oseb z motnjo v duševnem razvoju, saj je le-to tabu tema, kateri se skušamo izogniti, ko resen pogovor nanese nanjo. Nekaj besed profesorice Brigitte Nojić sem povzela v spodnjem sestavku.

Gospa Nojić je vse opomnila, da imamo vsi ljudje potrebe, ki jih moramo v življenju tako ali drugače zadovoljiti, pa naj si bo to potreba po hrani, pijači, po druženju, svobodi ali pa zgolj potreba po zadovoljevanju naših spolnih potreb. Svet, v katerem živimo, velikokrat sploh ne razmišlja o tem, kako in kaj čuti oseba z motnjami v duševnem razvoju. Največkrat te osebe zaradi svoje »drugačnosti« doživljamo, kot da ne znajo razmišljati o sebi, nimajo nobenih čustev, občutkov, želja ipd. Vendar ni tako. Prav tako kot vsi ostali, imajo tudi osebe z motnjami v duševnem razvoju navadno razvite spolne potrebe, katerih zadovoljitev je potrebno omogočiti. Zavedati se moramo, da so čustvena bitja, ki imajo potrebo po naklonjenosti, ljubezni in pripadnosti kot vsi drugi. Zmožne so se zaljubiti, čutiti simpatije in antipatije. Ves problem o pojmovanju njihove spolnosti je v nas samih.

Ker se zaposleni v našem Centru zavedamo, da zadovoljevanje spolnih potreb ne sme biti nekaj prepovedanega, se trudimo in sistematično učimo naše odraščajoče mladostnike o tem, katere so dovoljene in katere prepovedane oblike spolnega vedenja. Prav tako imamo v našem učnem programu zajete vsebine na temo spolnosti, s katerimi skušamo naše mladostnike poučiti o primernosti in neprimernosti spolnega vedenja, izražanja spolnih potreb, o navezovanju prijateljskih stikov, partnerstev ipd. Z različnimi oblikami poučevanja in pogovorov o spolnosti skušamo naše varovance pripraviti na to, da bi svoje spolne potrebe zadovoljevali na primeren način in da bi se izognili nezaželenim ali celo prepovedanim oblikam spolnega vedenja.

Čeprav je tema spolnost tudi za mnoge starše zelo občutljiva, je zelo pomembno vzajemno sodelovanje in razumevanje s strani staršev, ko pogovor nanese na temo zadovoljevanja spolnih potreb njihovega otroka. V pogovorih z njimi želimo čutiti razumevanje in zavedanje, da imajo njihovi otroci ali mladostniki tudi razvite spolne potrebe, in da jih je potrebno usmerjati, da jih zadovoljijo na primeren način. Pri tem pa je pomembno, da poskušajo razumeti nas, zaposlene v Centru, da ne moremo vedno in povsod preprečiti vseh oblik neželenega vedenja, saj z varovanci ne moremo biti vsako minuto podnevi in ponoči.

Mateja Lipičnik, razredničarka

NIJA PRVIČ V ŠOLI

Izvor prijateljstva je čarovnija, tako nepričakovan kot zajček iz čarovnikovega klobuka. Kakorkoli se že pojavi ne glede na to, kako nenavadno ali nepričakovano se začne je prijateljstvo zaklad, resničen košček čarovnije, svojevrsten zajček v klobuku našega življenja.

Naše življenje z Nijo je začelo dobivati nove razsežnosti prijateljstva letos marca, ko smo po vseh dolgih procedurah z javnimi ustanovami na področju izobraževanja otrok s posebnimi potrebami končno dobili odločbo o usmeritvi v Center za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. Odločili smo se za dnevno varstvo.

Vsak starš ali skrbnik, katerega otrok obiskuje CUDV Dobrna, lahko upravičeno zavod imenuje Naša šola na Dobrni. Medtem ko odide po svojih opravkih, je njegov otrok v skrbnih in varnih rokah.

Gremo v našo šolo - tako pravimo tudi mi v naši družini, ko se zjutraj odpravljamo od doma z Nijo, čeprav smo šele »prvošolčki« in se šele spoznavamo.

Prvi dan zjutraj so nas pričakali prijazni ljudje, ki svojo pozitivno energijo in strokovno znanje usmerjajo k našim sončkom, da jim je v življenju bistveno lažje, predvsem pa skrbijo za kvalitetno bivanje pod njihovo streho. Da pa ne bo kdo slučajno mislil, da je bilo lepo samo prvi dan. Kadarkoli smo z njo v oddelku OVI I, so ure kar prekratke, da bi se pogovorili o vsem, kar želimo, saj je potrebno vmes še k Marjanu na »razgibavanje«, prijazen klepet o vsakdanjih stvareh, ki se dogajajo okoli nas. Pri vsaki terapiji pa so otroci deležni še zvrhane mere pozornosti. Podariti pozornost znajo prav vsi, od vseh varušek in varuhov, njihove Vilme, osebja v zgornjem nadstropju, tete v modrih plaščih v ambulanti, kuharice, ki skrbijo za lačne želodčke, hišnik in vsi ostali, ki so zadolženi za razna popravila in opravila v šoli in okoli nje. Če sem slučajno koga pozabila, naj mi ne zameri, saj ni bilo nalašč.

Pozornost potrebujemo prav vsi, saj mislim, da je glavno vodilo v življenju. Kaj bi lahko pozornost sploh bila? Je nežni dotiki, topli prijateljski objemi, iskreni pogledi v oči in prijazen nasmeh. Da, to je zdravilo, ki pomirja telo in daje oporo našemu duhu, določa način, kako čutimo. Ne samo pozornost, dovolj je tudi dobra volja, ki lahko polepša še tako deževen dan.

Začela so se tkati tudi nova prijateljstva, ki imajo svoj izvor v bogastvu različnosti in drugačnosti. Vsak od nas s svojo gredico ustvarja vrt, ki nam polni srca in življenje, pa naj se naša življenjska pota kdaj kasneje obrnejo tako ali drugače vsaka v svojo smer.

Ob srečanjih se v zavesti marsikaterega starša usidra misel, da s svojim otrokom ni čisto sam. Naši otroci bodo zaradi svojih težav vedno v nekoliko drugačnem položaju, ampak s humanim pristopom se da približati vsakemu posebej in spoznati, da nas naučijo bistveno več, kot naučimo mi njih: potrpežljivosti, hvaležnosti in ljubezni. Včasih ravno zaradi njih potegnemo ročno zavoro tudi v takem trenutku, ko je načeloma sami nikoli ne bi.

Naša prijateljstva so namreč neke vrste poseben dar, občutek, da so se nam na potovanju po tem planetu pridružili mnogi. V trenutku, ko se zavemo, da na svoji poti nismo več sami, začenjamo vedno bolj verjeti, da je življenje polno presenečenj, da se lahko kdaj pa kdaj čarobne stvari dogajajo tudi nam in da prijateljstvo v času prehajanja skozi različna obdobja poglobi pomen svojih medsebojnih odnosov.

Vse kjerkoli in kadarkoli izrečene ter napisane besede so le delček zgodbe vseh nas: prijateljev, sošolcev in sošolk - zaradi naših sončkov, ki vsak dan znova grejejo: NIJA in GAŠPER, ALEKSANDRA, ALJOŠA, DANIJELA, ERIKA IN TADEJA.

Renata Kerovec, mamica Nije Kolar

RAZMIŠLJANJA MAMICE

Življenje v globalni družbi pomanjkanje ustreznih znanj in veščin za preživetje v njej, še večje pomanjkanje modrosti in potrpežljivosti za uporabo mogoče že kdajkoli usvojenih znanj in izkušenj.

Razmišljati o tem, da je ves svet krut in grd, da so ljudje neolikani, hudobni in polni predsodkov do otrok s posebnimi potrebami, odraslih invalidov, mladostnikov z vedenjskimi motnjami je napačno. Vse te skupine je potrebno zaščititi. Ne! Potrebno jih je utrditi in pripraviti za življenje na tem planetu in »plavanje« tudi v globokih vodah, saj se lahko utopijo, če jih tega pravočasno ne naučimo, da zmorejo sami, brez opore in zaščite. Mnogo življenjskih izkušenj je že pokazalo, da preveč zaščiteni otroci zgolj čakajo na rešitev, ko se pojavijo težave; nasprotno pa se otroci, ki se soočajo z vsakodnevnimi težavami, borijo z vsemi svojimi močmi. Stara modrost pravi, da je potrpežljivost lepa čednost in je mati modrosti. Kdo pa je oče? To je čas. Daj najboljšo, kar zmoreš od sebe, nato počakaj na otroka, naj razvije svoje sposobnosti ob svojem času. Naučimo naše otroke za življenjske programe, dajmo jim priložnosti - saj nihče ni popoln, vsak dan se porajajo nove ideje, izboljšajmo stare, ki nam niso všeč.

Med staršem ali skrbnikom in otrokom je nujno potrebna globoka vez, ki je ljubezen, saj ljubezen vzgaja otroka. Ravno v imenu ljubezni poskušamo starši storiti vse, da pri svojih otrocih uspemo uresničiti in doseči vse, kar je v njih in za njih dobro. Prepogosto je koncentracija samo na minusih, popravljanju tistega, kar ni »po vzorcu«. Spregleda pa se najpomembnejše - tisto, kar imajo te osebe skrito v sebi.

Z rojstvom otroka z drugačnimi zahtevami začnemo spoznavati, da stvari niso zgolj tisto, kar obstaja v realnosti na tem svetu. Misli in dejanja pričnejo v človeško zavest prodirati globlje. Sprejeti svojega novorojenčka točno takega, kot je, brez žalosti, jeze, ovir nasprotno - s hvaležnostjo in ljubeznijo. Samo takšen ima moč in neskončno energijo, da nas usmerja, da nam pomaga preseči realne omejitve v srcu in duhu, nas vodi do drugačnega dožemanja enake resničnosti za vse, ki ravno zaradi njega postane druga resničnost. Nikakor pa ne sme priti do zanikanja te resničnosti, ki je za vse tukaj in zdaj. Stvari, ki se odvijajo tukaj in zdaj, ne smemo zanikati in jih spregledati, potrebno jih je sprejeti, priznati obstoj in pokončno stopiti z njimi v korak. Širimo meje sveta ljubezni, hvaležnosti, potrpežljivosti, sprejemanja drugačnosti naših otrok in ciljev. Le na tak način bo vedno manj prostora za tisti »Drugi Svet«.

Starši ali skrbniki otrok s posebnimi potrebami in naše življenjske zgodbe. Vse te Zgodbe, pisane z veliko začetnico, so zgodbe o pričakovanih in upanju, o sprejemanju drugačnosti, o prilagajanju življenja, o večnih iskanjih, o težkih prelomnicah ... So pa tudi zgodbe o vsem majhnem in hkrati velikem, česar brez naših otrok ne bi imeli dodatne moči, neizmerne ljubezni, skrajne potrpežljivosti, brezmejne hvaležnosti in nenazadnje o spremenjenih vrednotah in pogledih na življenje ne samo na naše, včasih se spremenijo tudi življenjske vrednote sorodnikov in prijateljev. Preprosto je treba verjeti, da nam je življenje namenilo

take zgodbe in mislim, da nas vsake prelomnice znova utrdijo in takrat zberemo moči za naprej, izoblikujemo si vsak svoj značaj, se vsakič na novo zgradimo in sprejemamo sončne žarke, ki nam jih dajejo naši ZLATI SONČKI.

Iz takih in drugačnih zgodbic nastajajo neskončne raziskave strokovnjakov, gledališke predstave, ganljive in nežne literarne zgodbe in čustvene pesniške zbirke. Vredno jih je prebrati, pa ne samo prebrati z očmi, temveč se ob njih zamisliti in si v mislih sestaviti svojo gledališko predstavo, pesmico z rimami, pravljico z junaki, ki se konča ... in tako so živeli do konca svojih dni.

Starši ali skrbniki otrok s posebnimi potrebami dobimo slej ko prej poleg starševske vloge še druge vloge. Postanemo namreč zdravniki, fizioterapevti, delovni terapevti, logopedi, specialni pedagogi, vse z namenom, da čimbolj pomagamo otroku. Vse to je sicer prav in tudi sliši se lepo, ampak samo pod enim pogojem: vsaki od teh vlog pravočasno postavimo svojo prioriteto in nenazadnje tudi meje.

Meni je najlepša vloga biti naši Niji - MAMI.

Renata Kerovec, mamica Nije Kolar

SANJE O...

Svetomodra srajca z zanimivimi našitki, do konca zategnjen pas, na čelo poravnana čepica, ob boku pa odločna roka, ki maha v pozdrav ali le v poduk. Obiskal nas je policist in rodile so se sanje. Ne poznam nikogar, ki mu ne bi opisana pojava vzbujala vtisov idola ali naježila kožo strahospoštovanja. Policist namreč ve, kako hoditi po cesti, kako otroke pritegniti k varni hoji v skupini. Sprva nas je obdaril s plišastim medvedkom, policistom prometnikom, ki nosi živo rumen odbojni brezrokavnik. K sreči smo v bivalni enoti imeli tablo, polno raznovrstnih, prometnih znakov med katerimi je bil aktualen znak, ki naznanja prehod za pešce. In prav tega smo kasneje ob šoli opazili tudi mi. Ta dan nas je na sprehodu

spremljal policist, ki nas je opozarjal na nevarnosti, kot so nepregledni deli cestišča, na nujnost uporabe kresničke v času mraka, na obvezno upoštevanje prečkanja ceste preko za to namenjenih prehodov za pešce ter na pravilno smer hoje ob robu cestišča. Ker pa je med nami tudi nekaj divjih kolesarjev, je njegova beseda našla mesto tudi pri njih, predvsem v navodilu, da sedemo na kolo obvezno s čelado. Upajmo, da bo za nas na cesti s tem dnem še bolj varno. Hvala vodji policijskega okoliša, gospodu Danilu Ungarju za obisk.

Polona Kuzman, vzgojiteljica

NOVOSTI V VDC-JU

Novembra 2008 je ministrstvo po skoraj dvoletnem premoru sprostilo mesta za vključitev novih uporabnikov v VDC-je. VDC Dobrna je pridobil osem novih mest in jih tako ima zdaj skupaj 20. Širitve smo se razveselili, hkrati pa se je povečala obstoječa prostorska stiska v delavnicah. Ponovno smo pričeli uporabljati, poleg hiške, še pritlično delavnico ob cesti. V en del smo preselili lesno delavnico, v drugem pa uredili manjšo pralnico. Veliko obnovitvenih del so, s pomočjo uporabnikov, opravili delavci VDC-ja sami in tako pomagali prihraniti pri času in denarju. Za nekatera dela, kot npr. sanacijo dimnika, pa je bilo potrebno poklicati mojstre. Pralnica služi izvajanju novega programa. Trenutno v njej uporabniki operejo, posušijo in zložijo del brisač, ki se uporabljajo pri večerni negi. Nova lesna delavnica je prostornejša in opremljena z več stroji. Širimo tudi vsebine zelenega programa: poleg vključevanja v delo na zeliščnem vrtu in nabiranja sezonskih rastlin (npr. bezeg) dajemo več poudarka urejanju okolice hiške. Posamezniki pod skrbnim nadzorom spoznavajo uporabo vrtno kosilnice.

Obnovitvena dela pa potekajo tudi v hiški. V letu 2008 smo zamenjali pohištvo, prebarvali stene in sanirali tla v pritličju, trenutno pa potekajo dela temeljite sanacije kopalnice in ureditev nove kurilnice.

Še nekaj foto utrinkov:

Brigita Kuder, vodja delovne enote

GLASBENA REVIJA ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO

7. maja 2009 je v Izoli v Kulturnem domu in OŠ Livade potekala 19. glasbena revija Zapojmo, zaigrajmo, zaplešimo, na kateri smo se udeleženci iz cele Slovenije predstavili v glasbenem, pevskem in plesnem področju pod budnim očesom strokovnjakov s področja glasbe, zborovskega petja in plesa.

Mi smo se na glasbeno revijo prijavi s glasbeno točko Venček zabavnih pesmi in s plesno točko Moja, Tošeta Proeskega.

Že zgodaj zjutraj smo se s kombijem odpravili proti morju. Postanek za jutranjo kavico smo opravili zelo na hitro, saj so bili na cesti proti morju veliki zastoji. Ob prihodu v Izolo smo se hitro preoblekli za nastop, saj smo bili na programu prvi nastopajoči. Po uvodnih govorih in zahvalah smo stopili na oder, odplesali in odigrali kot znamo, poželi bučen aplavz, dobili priznanje in primorski šopek z rožmarinom. Posebej smo bili ponosni na našega Robija, mentorja glasbene skupine, ki je za svoje 10-letno sodelovanje na glasbenih revijah dobil posebno priznanje. Iskreno mu čestitamo.

Pohiteti smo morali še na drugo prizorišče dogajanja glasbene revije, na OŠ Livade, ker je naš Aljaž nastopal tudi tam.

Počasi smo se odpravili nazaj proti domu, seveda še z vmesnim postanekom v Kopru, kjer smo šli pogledat, če je morje še vedno mokro in slano, ter si končno v miru privoščili pijačo ob sproščenem klepetu, saj je bilo že vse za nami.

Težko smo se poslovili od morja in se počasi le odpravili nazaj proti domu, saj smo bili že pošteno lačni. Pizza se nam je prav prilegla in vsi smo bili mnenja, da je bila zelo dobra.

Tako je minila še ena glasbena revija, na kateri smo uspešno predstavili CUDV Dobrna. S svojim nastopom smo bili zelo zadovoljni in komaj čakamo na naslednjega.

Milena Oprčkal, vodja plesnega krožka

ISKRICE

DAVID (pri britju v kopalnici): Takole fantje, zdaj smo se obrili, T. pridi še ti, bomo še tebe.

T. (veselo dvigne obe roki in pokaže na pod pazduhi): Mene pa ni treba, me je že mama!

DAVID: A., koliko si pa ti stara?!

A.: (po tehtnem premisleku navihano odgovori): Polnoletna sem že.

David Stergar, vzgojitelj

V oddelku v popoldanskem času ob vodenju varuha varovanci čistijo bivalno enoto. S. sedi na sedežni garnituri.

Bojana: S., pridi pomagat!

S.: Ditka je rekla, da je popoldan prosti čas, delamo dopoldan!

Jaz: Želim, da smo skupaj, ker se lahko kdo izgubi v tej gneči!

D.: A tako? Mi smo te peljali na izlet, ti boš pa komplicirala?

A. pride po praznikih v pisarno socialne delavke.

A.: Prišel sem se izpisat!

Jaz: A res, zakaj pa to?

A.: Dovolj časa sem že tu, čas je že, da menjam službo! Zdaj grem delat na policijo!

Vesna Dolar, socialna delavka

S.: Bojana, a si lahko privoščim eno kavico?

Bojana: To pa moraš tovarišico Ditko vprašat.

S.: Ditka, Bojana je rekla, da si lahko privoščim kavo.

Bojana Lipičnik, vodja CUV otrok in mladostnikov

DAN ODPRTIH VRAT V VDC DOBRNA

20. maja smo povabili v delavnice vrstnike iz "šolskih" skupin našega centra. Predstavili smo jim izdelavo papirja, oblikovanje gline in delo v lesni delavnici. V delavnice so se aktivno vključili in pokazali veliko zanimanja in spretnosti. Ob koncu obiska so se posladkali še s piškoti, ki so jih uporabniki VDC-ja s pomočjo zaposlenih za pogostitev pripravili sami.

Brigita Kuder, vodja delovne enote

KUHANJE V SKUPINI OVI III

Za skupino OVI III, iz mansarde, je bila sredi zvečer prav posebna, saj smo imeli v sklopu delovne vzgoje na urniku kuhanje. Trudili smo se, da smo vedno skuhalih kaj novega, zdravega in raznolikega.

Z učenci smo se predhodno pogovorili, kakšne so njihove želje, nato pa temu primerno prilagodili naš jedilnik za vsak mesec posebej. Otroci so zares presenečali s svojimi predlogi.

In tako smo vsako sredo po malici najprej pripravili sestavine, ki smo jih dobili iz kuhinje, nato pa pričeli z delom. Nekateri so bili bolj spretni pri rezanju, drugi pri lupljenju in mešanju. Spoznavali so se z različnimi sestavinami in novimi okusi. Prav zanimivo jih je bilo opazovati, kako so napredovali pri pripravi hrane in kuhanju. Ko pa smo končali, smo se pogovorili o tem, kaj smo potrebovali za kuhanje in kakšen je bil potek dela. Vsak je moral obnoviti postopek kuhanja, nato pa so še pripravili pogrinjke in si postregli hrano.

Na koncu je bilo najbolj zanimivo to, da je bila hrana vedno zelo okusna, še posebej zato, ker so jo učenci pripravili sami.

Natalija Dobnik, vzgojiteljica

HOJA KOT TERAPIJA

Zdravje je zgolj beseda brez pomena, dokler ne začutimo njenega antipola. Prav zato nas Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) od leta 1950 enkrat letno opominja, da je vredno zdravje ceniti in vanj vlagati.

O ja, poznam lenobo, ki se nas po izpolnitvi šolskih oz. službenih obveznosti poloti; ravno prav poln želodec, ki kakor Italijani kliče po »siesti« ter vsi tisti zatoji in čebiji, ki nas tako z lahkoto odvrtaajo od gibanja. Poznam pa tudi tisto ravno prav toplo pomladansko sonce, ki s pahljačo žarkov skozi svetlo zelen gozd v trenutku dela čudeže. Le poiskati ga moramo! Za to pa je potrebno vložiti precej truda, da se spopademo z lenobo.

Zagotovo ga ni Dobrčana, ki nas ne bi opazil, kako se vsak sprehajamo in se odpravljamo na različne pohode. Četudi se pred sprehodom vsem ne ljubi iti v naravo, smo na koncu vsi nasmejani. Če je še pred nekaj leti veljalo, da je hoja za ljudi, ki nimajo pametnejšega dela, se danes razmišlja o hoji kot terapiji. Prav to sem spoznala pri svojem delu v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. Da naše poti ne bi postale dolgočasne, se tu in tam odpravimo tudi v neznane konce. V okviru planinskega krožka, v katerega je v letošnjem letu vključenih 16 otrok, mladostnikov oz. odraslih s posebnimi potrebami, smo se na svetovni dan zdravja odpravili na Boč (978m). Najvzhodnejši del Karavank, ki je tudi krajinski park, je znan predvsem po endemitu, velikonočnici. Naš pogled pa je bil tokrat zazrt samo navzgor. Po poti smo nekateri šteli korake, drugi so računali višinsko razliko, ki smo jo morali premagati, medtem ko so tretji že ugotovili, da se jim z vrha razglednega stolpa razširi horizont vse do Haloz, Slovenskih goric, Dravskega polja in vse tja do Kozjanskega. Prav vsi pa smo spoznali, kako zoprna ovira je za nekoga korenina in da ni prav nič narobe, če v svojem poizkusu ne dosežeš vrha. Narobe je, kadar ga sploh ne poskusiš usvojiti!

Polona Kuzman, vzgojiteljica

ISKRICE

S.: (na sprehodu do doline mlinov) : Poglej krave!

DAVID: Dobro opazuješ, S. Kaj nam pa dajejo krave?

MLADOSTNIKI: Mleko, meso in še enkrat meso in mleko.

DAVID (vpraša radovedno in z malo pomoči): Pa kaj še? Majhnega ...

DAVID: Koliko je $3 + 1$?

T. (izstrelil kot iz topa): Štiril!

DAVID: Bravo T., koliko pa je $2 + 2$?

T.: (po krajšem premisleku in preplašeno):

DAVID: I., ali poznaš kaj hribov v Savinjski dolini?

I.: Ah, seveda, mi hodimo največ na Šmohor!

Dan pred državnimi igrami MATP

S.: David, jutri pa ne boš dolgo spall

DAVID: Zakaj pa ne?

S.: Ker te bo ura vrgla iz postelje!

Na pijači po napornem jezdenju v Socki...

DAVID: (v šali vzame Sabini koka-kolo)

S. (panično): Koka kola pridi nazaj, jaz sem še žejna!

David se ravno razburja, ker mu nekaj ni uspelo

L.: »David ne sekiraj se toliko, pa ti bo v življenju mnogo lažje!«

David Stergar, vzgojitelj

NAPISALI SO

OTME MI JE JERNEJ
 RAD IMAN
 POČUTICE TAK
 RAI LAHKO
 DOLEGO IGRAJ
 TORISE NA
 RAVNANJE

Jernej

Star sem 15 let. V
 eno hojim na Dobrno.
 Drugo leto hi na
 sel v drugo soto.
 Rad bi postal zidar.
 Zidal bom hiše.

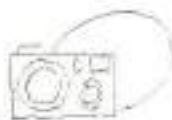
Bine

Tadej

Mentorica: Vesna Žagar, vodja delovne enote

FOTOGRAFSKI KROŽEK

FOTOAPARAT JE ČRNE BARVE, IMA JERMENČEK, VAROVALO, VKLOPIŠ GA NA POWER. LAHKO FOTOAPARAT NASTAVIS NA SNEMANJE, NA AVTOMATSKO SLIKANJE, DA SAM SLIKA, NASTAVI LAHKO PARAMETRE, KAR JE ZAMUDNO IN JE VELIKO DELA, VSAK PARAMETER POSEBEJ ZA PRIZORE RAZLIČNE, ZA PREVNANJE NAPREJ. POZNAJO NASTAVITVE: LANDSCAPE, PORTRAIT, SNOW, SHOOTING, SELECT, SHOOTING DOCUMENTS, BEACH, SUN, PORTRAIT, NIGHT, PORTRAIT, SPORT, NIGHT, SCENE, NIGHT, MACRO, PANORAMIC PICTURE. MACRO JE SLIKA OD BLIZU, OD DALEČ SLIKA PA JE PANORAMIC PICTURE. NAVADNA FOTOGRAFIJA. Z SIMONOM SLIKAVA V ZAVODU, V UČILNICI IN ZUNAJ, ZUNAJ SLIKAVA HROŠČE, PIKAPOLONICE, KAČJE PASTIRJE, ČMRLJE IN ČEBELE.

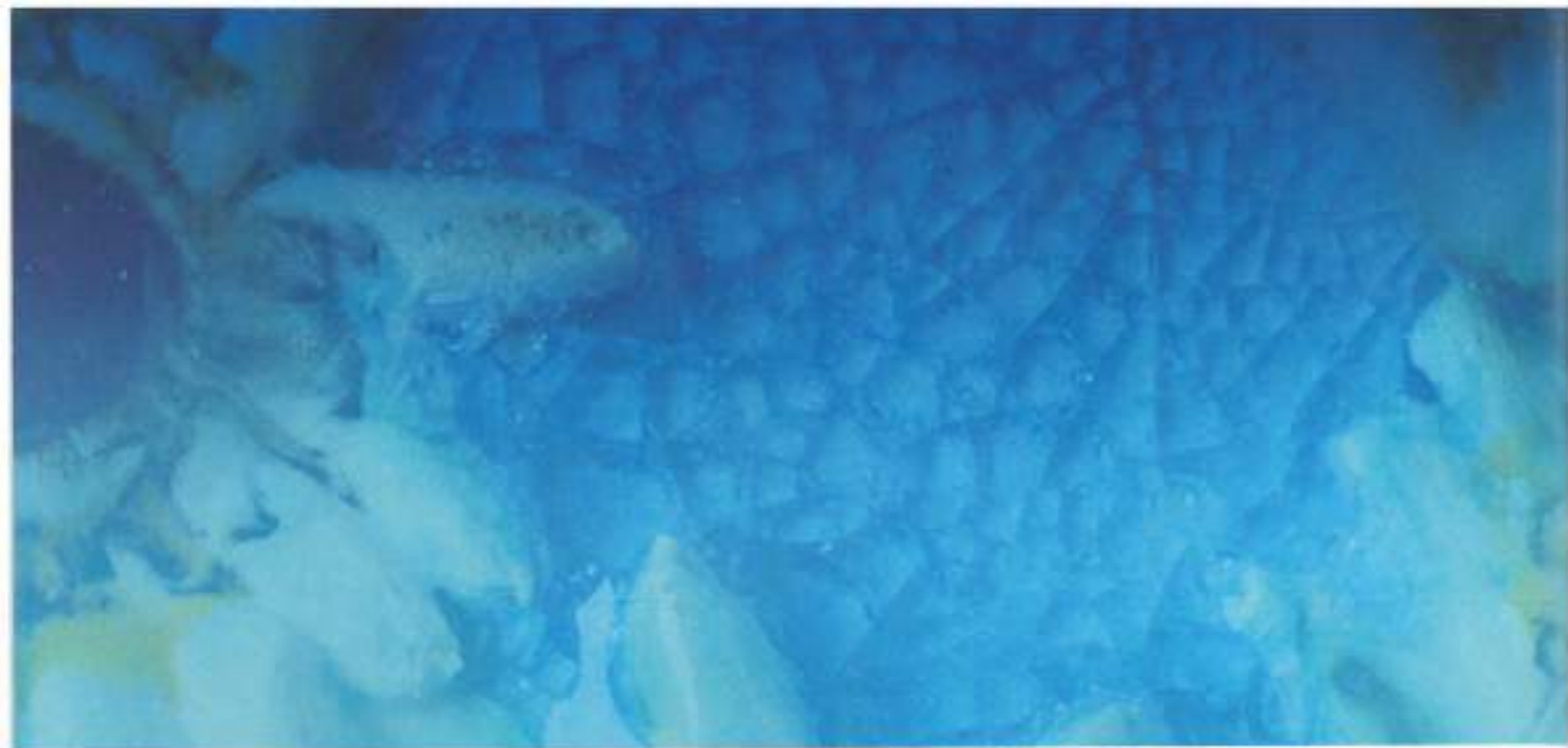

Luka

Mentor: Simon Krajnc

Uredniški odbor: Simon Krajnc, Tatjana Lavrinc, mag. Tine Kovačič, Silvo Lavtžar, Vesna Dolar
Grafično oblikovanje: Silvo Lavtžar
Tehnična priprava: Simon Krajnc
Članke in fotografije so prispevali zaposleni in varovanci CUDV Dobrna ter njihovi starši
Tisk: DesignStudio d.o.o.
Izdano: Junij 2009, naklada 300 izvodov